

Meliorisz Béla

Naplórészlet a bejegyzések idejének elhagyásával

többé nem találok már kedvemre való ölelgetőt
s nem leli bennem társát kinek rajongója lehetnék
pedig mindennek megfizettem az árát
s közben már nyakamon az árnyéktalan évszak is
de jaj mi lesz ha nem akar elmúlni
és az ajtó sem tud majd becsukódni
mi lesz ha szakadatlanul esni fog

*

ha a vimperki benzinkutas lány alakmása volna
bejárhatnánk együtt gyerekkorunk tájait
utazás romantikusabb nemigen lehetne ennél
vagy mint vízzel telt ladikot
hagynánk inkább merülni a voltat
és akarnánk csak a menthető mát
és egymást ahogy soha még?

*

már kezdtem rá úgy gondolni
hogy magánmitológiám alakja lesz
hogy a szerelmes barátság valószínűbb mint az álom
de nyugtalanná tesz hogy valami
értelmetlen lelki akadályfutásba kényszerülhetünk
s végül mindketten maradunk majd önmagunk társa
de semmit sem tudok semmit csak azt
hogy az egyre mélyülő bizonytalanságban
már az aratási idő színeiben a nyár
s hogy jó ideig nem fogom tudni kiverni a fejből
s hogy talán nem is akarom

Jött és nem

jött az ember
jött a téli lámpafényben
de nem is volt igazán jól látható
hogy tényleg jön-e
talán állt egy darabig
szívta a cigarettáját
vagy lassan távolodott inkább
mignem egyértelmű lett hogy jön
jött és nem mondta
hogy körtefa vagyok
ilyesmi meg sem fordult a fejében
de jött és csak annyit mondott
a kurva életbe abba
a jó kurva életbe

62

Aztán egyre

nyárközépi naplemente
az ismert klisék szerint
s rekordközeli globális hőség
a vidék romantikus
de csörgedező patak helyett
csak száraz meder
kárpótlásul viszont
úttalan út a szokásos vándorral
szóval rejtvénymenet
úgyhogy emlék sem marad belőle
valamennyi a holdból
s néhány csillag ahogy dukál
aztán egyre sejtelmesebb sötétség
a vele járó nyugtalansággal
összeomló kronológia
és ráadásul még
véletlenül sem biztat
valami távolban pislákoló fény